

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bibliotheca Rhetorum

In Quo Orationes Sacrae, & Panegyricae

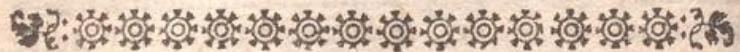
Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

De Peccato Lethali. Oratio IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71028](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-71028)

*sum lucretur, animæ verò sua detrimentum patiatur,
aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?*

DE PECCATO LETHALI.

ORATIO IX.

*Non regnet peccatum in vestro mortali cor-
pore. Rom. 6.*

Quod olim beatæ Catharinæ Genuensi contigisse legimus, ut animam lethalis peccati labie infestam cerneret; id utinam unicuique vestrum, Adolescentes Christiani, attentis ac diligentibus oculis liceret intueri! Nihil ego dicturus hodie de peccato mortali tantopere elaborandum arbitrarer in conquirendis vividioribus pigmentis, quibus fœdissimi illius monstri turpitudinem nativis coloribus adumbrarem. Sic enim mihi persuadeo solâ tristissimæ illius imaginis contemplatione ita percellendos esse vestros animos, nunquam ut inquinari vos illâ peste pateremini. Est enim peccatum lethale quidam tam difforme, tam horrendum, ut profiteri Virgo sanctissima, quam laudavi modò, non dubitaret, eligendum à se lubentius, si daretur optio, vel ad ipsam mundi extinctionem calcare nudis pedibus ardentes prunas, quam internam animæ peccato inquinatæ faciem iterum sustinere. At quoniam non est hic locus hujusmodi prodigijs, faxit Deus, ut validissima, quæ jam diducere conabor, rationum argumenta idem apud vos momentum habeant. Quæ dum

dum ipse pro virili parte exequor, quæso vos, diligenter attendite.

Verùm quia dies me deficiat, si singula, quæ concitare peccato invidiam possunt, vel leviter delibare velim, tria tantum ex omnibus persequar, quæ potiora mihi visa sunt, & majus apud vos pondus habitura confido. Igitur peccati lethalis gravitatem ex ipsa peccati natura primùm, inde ex eo, quo fertur Dens in peccatum, odio; denique ex pœnis quibus divina justitia peccatum afficit, æstimeremus. Hæc tria pars Orationis triplex complectetur.

I. P A R S.

Ac primùm quidem peccati naturam investigemus. Quid peccatum putatis esse, Adolescentes? quæ impressam animo teterimi illius monstrij ideam habetis? Nunquam fortasse satis expendistis quām grandi vos obstrinxeritis piaculo, quoties lethale peccatum admisistis; intelligite nunc demum, quale malum peccatum est, atque utinam cognita mali gravitas vos à peccando deinceps deterreat!

Peccatum omne, atque in primis peccatum lethale Dei offensa est, Dei injuria est, Dei contumelia est. Quid enim peccatum est, inquit Augustinus, nisi dictum, factum vel concupitum contra legem & voluntatem Dei; Ergo qui peccat, voluntati Dei resistit, imperium ejus detrectat, legem abjicit. Resistere autem legitimæ potestati, Dei supremique Domini imperium detrectare, Legislatoris sui leges contemnere ac refigere, quid hoc dicemus esse, si non summa Dei nostri, nostri Domini ac Legislatoris offensa, injuria, contumelia est? Terreno Principi non obtemperas, jugum excutis, leges, edicta transgrederis; læsæ continuò, violatae ac contemptæ maiestatis reus ageris, deruderis in carcerem, gravibus supplicijs atque adeò morte ipsa plecteris. Deus loquitur, audire negligis; jubet, non obsequeris; imperat,

rat, parere abnus; & te Majestatis divinæ obtrecta-
torem, contemptorem, violatorem inficiabere? An
igitur arbitrabimur vellevius exigere Deum à nobis
servitutis, reverentiæ atque observantiæ monumen-
tum, vel minus diligentem eundem esse, quam ter-
ni Principes videantur, dominii sui suæque gloriæ æ-
mulatorum? Imò tanto crescit magis offendæ in Deū
atque injuriæ gravitas, quanto majus pro jure suo
obsequium repetit, & contemni se ac despici iniquius
patitur. Hinc illæ, quas in singulis sacrorum librorum
paginis legimus. Dei ipsius aut querelæ aut objurga-
tiones; cum illudi se à peccatoribus, contemptui ha-
beri, irrideri, contumeliâ affici, conculcari, rursus
crucifigi, & novâ multari morte expostulat.

Quantus porro ille est, in quem per peccatum
sic insurgitur! Cogitate pulchritudinem illam, quæ
omnes ad se rapiat voluntates; quam vidisse vel se-
mel optabilius quiddam sit, quam deliciis suaviorib;
per multa annorum millia ad satietatem frui. Repræ-
sentate animo majestatem illam, cui servire sit hono-
rificum magis, quam toti mundo imperare. Repu-
rate vobiscum bonitatem tantam, ut displicuisse illi
grandius quoddam sit & minus expiabile flagitium,
quam totius orbis in ruinam conjurasse. Hæc si vel
liceret assequi cogitatione, nondum tamen quantus
sit Deus attigissetis. Igitur dotes dotibus, perfectio-
nes perfectionibus adjungite: tot fingite vobis, quot
fulgent in cœlo sydera, quot atomi per inane circum-
volitant, quot arenas mare complectitur; neque sic
levissimam perfectionum divinarum imaginem ad-
umbrabitis. Quantum illud est, ante omnia tempora
extitisse, nullis locorum circumscribi finibus, nihil
eorum, quæ olim eventura sunt, ignorare, supremū
in res omnes creatas dominium exercere! Deus ille
tamen, tantus, tam bonus, tam perfectus, Deus ille
rerum omnium principium ac finis, cœli terræque
artifex ac moderator, quem vidisse, quem posse
diffe

disse summa felicitas est, per peccatum impetratur.
proteritur, conculcatur.

At quis ille est, qui supremam infinitamque
Majestatem attentare confidit: pulvisculus est, ver-
miculus est, vile mancipium est, uno verbo, homo
est, in iniquitatibus conceptus, in peccatis natus, ex
argilla lutoque confitus, & in cineres jam jam abi-
turus. Hominem dico inimicum Dei, servum Dia-
boli, cœlesti patriâ extorrem, spoliatum gratiâ &
sempiternis ignibus mancipatum. Hominem dico,
cujus in intellectu summa ignorantia est, in volun-
tate incredibilis perversitas, in facultatibus cæteris
generalis quædam depravatio: hominem dico tot
flagitorum reum, tot malis affectibus corruptum,
tot nominibus divinæ justitiæ obligatum. Ille, ille
est, qui Deum lacefit ac provocat, qui voluntati
eius resistit, qui legem infringit, imperium excutit,
qui denique, ut Jobi verbis utar, *adversus Deum,*
manum suam tetendit, & contra omnipotentem robo-
ratus est.

Age, age, infornunate Adolescens, dum obsec-
nis imaginibus oculos mentemque pascebas; dum
pravos nequitiae magistros, avidis oculis amatorios
libellos perlegebas; dum turpibus colloquiis libe-
rius indulgebas; dum ambiguis captiosisque voca-
bulis alienæ pudicitiae laqueos comparabas; dum
res divinas risu jocisque ventilabas; dum præsens in-
templis corpore, alienus mente, oculos, vultus hic
illuc circumferebas, dum inter sacra mysteria nugis,
confabulationibus operam dabas; dum nullo pecca-
torum dolore, nullo melioris vitæ proposito ad Sa-
cramentum Pœnitentiæ accedebas; dum inter confi-
tendum intempestivo pudore correptus ulceratae
conscientiae virus occultiabas; dum ad sacram men-
sam nullo pieratis sensu accumbebas; denique dum
te, reclamanibus atque increpatibus nequicquam
monitoribus, perniciose consuetudinis vinculis a-
stringebas;

stringebas; tibine venit unquam in mentem cogitare, eote prorupisse temeritatis atque impudentiae, ut in præpotentem reram omnium dominum vile mancipium, in Creatorem tuum abjectissima creatura, in supremum vitæ necisque arbitrium tot scelerum reus insurges; ut apertas illi iniurias declarares; ut gravissimam contumeliam inferres; ut, quantum erat in te, de solio Deum dejiceres & hærentem capitum ipsius coronam detrahères? *adversus Deum manum tuum iestendit, & contra omnipotentem roboratus est.*

II. P A R S.

Et mirabitur postea quispiam, si tam incenso non in peccatum modò sed in ipsum peccatorem odio feratur Deus si tam impium, teste Spiritu sancto, quam impietatem ejus execretur? Quo quid, amabo, ad detestandam peccati labem potentius afferri possit: Hoc etiam vestris animis defigite, nihil esse rerum omnium, quod Deus præter peccatum oderit; si peccatum ex orbe sustuleris, omnem divini odii materiem sustulisti. Ponite vobis ante oculos dura, quæcumque patimur, atque aspera, curas quibus angimur, labores quibus obruimur, casus ancipites & adversos quibus assidue confitamur, populares calamitates ac publicas, bellorum incendia, contagia morborum, imperiorum excidia, tot tamque divertas mortis facies, & cætera, quibus urgemur mala, quæ fugimus, quæ votis omnibus deprecamur, amolimur, quæ naturali odio ac penitus insito detestamur: hæc adeò non odit Deus, ut eorum auctorem se ac dipenitatem non dubitet profiteri, *erit in ilium in levitate inquit Deus quod dominus non fecerit Amos 9.* Fecit illa nimirum non vexandis ac torquendis hominibus, sed ut Medici prudentes tolent, nostræ studiø sanitatis, ut his quali medicamentis purgati sensim

ac

ac curati, et si cum aliquo dolore, tamen cum utilitate convalescamus.

Quid quod nec in ipsis etiam Inferis quidquam est, quod praeter peccatum oderit Deus; hoc uno invitus nomine Diabolus est, hoc odiosus uno homo impius. Peccatum ex eorum animis erue; frigebunt ignes, æterna vis flamarum extinguetur: peccatum ex rerum natura depelle, labor omnis ac dolor evanescet. His Deus odiiis, his pœnis, his suppliæis peccatum infestatur. Peccatum in se aggerat iras omnes, omnem divini furoris vim colligit. Finge tibi quempiam omnibus naturæ ac gratiæ donibus cumulatum, meritis etiam & dignitate, si fieri posset, Beata Virgine superiorem: cogita sedentem illum in solio & ad ipsam Dei omnipotentis dexteram collocatum. Ille, si peccato se inquinare posset, si levissimam, quæ lethalis noxæ materia sit, cogitationem admitteret, hoc ipso momento, nullâ interiectâ temporis morâ suum amorem odio Deus commutaret; perfectissimum illud manuum suarum opus execraretur, deturbaret cœlo, præcipitaret, & quamdiu sœdâ illâ peccati labे pollutum videtur, nullam ipsi benevolentia partem impertiret.

Id capis, id cogitas, id intelligis, Adolescens Christiane, quoties mortifero scelerē te obstringis? attendis id esse apud te, quod unicè Deus oderit? unum ex iis esse te, quos unicè aversetur? Num id tecum reputas aliquando ac revolvis? unicè Deo invitus sum! Amat Deus fovetque cætera quæ video, quibus utor, in quibus versor; rebus etiam levissimis & abjectissimis, & rationis expertibus, & sensu parentibus amoris non nihil impertit: in me unum ac mei similes odia Dei omnia conversa & intenta sunt! Hac oppressus conscientiâ, his stimulis, hâc cogitatione facit confixus jocari possum, risum tollere, ludo indulgere, cibo, literis, amicis, negotiis tranquillè operam dare? Quid enim interest, si magistrorum

gistrorum gratiâ floreo solers ac blandus adulator,
infestum interim Deum habeo? quid refert, si clarus
nobilitate, ingenii gloriâ & principe inter æquales
loco, circumfluo studijs amicorum & famulantium
obsequijs; Deo interim utor inimico & adverso?
Quid juvat, si magnæ spei juvenis obversos omnium
in me oculos, propensas omnium voluntates a-
nir ierto, defixum interim in me Dei odium est?
Magistris gratus, dilectus æqualibus, carus meis,
acceptus alienis, laudatus ab omnibus, uni abomi-
natus Deo quid curem cætera? Miserum me, impru-
dentem, inconsultum! An stertere noctes integras,
an somnos capere tranquillos possum divini odij
securus? Interim dum dormio, illam divinæ justitiae
virgam super me vigilantem, ut Prophetæ verbis
utar, illam ingruentem capiti meo procellam, non
video, non sentio, non pertimesco! ubi mens,
ubi sensus? consilium, ratio quò concessit? quò
fugit?

III. PARS.

Nunc ad eam, quam peccati lethalis severissi-
mam vindictam Deus exercet, convertamus ocu-
los: futurum confido, Adolescentes, nemo ut ve-
strum non obstupescat ac contremiscat totus, dum
furoris divini tristissima in peccatores vestigia per-
spexerit. Ac primò quidem, ecce video innumer-
abilem cœlestium Spirituum multitudinem, quos
liberalis Dei omnipotens munificentia, omnibus
tam naturæ, quam gratiæ donis cumulaverat, quos
in suprema cœli parte inter exquisitissimas mentis
delicias collocarat; quibus incredibilem vim inge-
nij, singularem sapientiam, pulchritudinem ex omni
parte perfectam largitus fuerat; quos concreta la-
bis expertes, sanctos, immortales & ad fruendum
eterno Dei coniectu destinatos creaverat. Video,
inquam, infinitam illam beatarum Mentium multi-
tudinem

tudinem è supernis sublimioris cœli partibus repente
dejectam, in altissimas Inferorum voragini prä-
cipitatem, in turpissimas, fœdissimæque Dæmonum
facies conversam! Causam inquirō tam subitæ, tam
prodigiæ mutationis, quid denum intervenie-
rit sciscitor; ipsum infortunatæ militiæ Princi-
pem compello, *Quomodo de cœlo recidisti luci-
fer?* Isa. 14. Ecce inter lamentabiles confusæ mul-
titudinis gemius & ejulatus tristissimam omnium
vocem audio, peccavimus, iniquè egimus, adver-
sus Dominum Conditorisque nostrum rebellavi-
mus; actum est de nobis, manus omnipotentis Dei
contra nos est, conterimur, affligimur, æternis ir-
revocabilibusque supplicijs addicimur!

Quanquam, ô Deus, tam multi sunt illi, quos
perdis, ut stellas cœli ipsasque maris arenas nume-
ro superent; parùm interest, omnes peccaverunt,
unâ eademque ruinâ omnes involventur. Atenim
perfectissimum manum tuarum opus destruis; in-
quinatum est peccati labe, perpetuis ignibus expia-
bitur. At quantula est noxa illa, quam una sim-
plexque cogitatio peperit? noxa illa noxa lethalis
est, quam nullæ æternitate totâ pœnæ unquam elu-
ent. Saltem, ô Deus, si quam ipsis pœnitendi mo-
ram permitteres! nunquam experti sunt prius vel
fuo, vel cuiusquam periculo exemplum justitiae
tam severæ, nullus ad hunc usque diem tam rigidus
supplicij metus, nulla suspicio inciderat! Te misera-
te luctuosa tangat tot infortunatorum Spirituum
conditio; moveantur misericordiae tuæ viscera,
neque perire in perpetuum sustineas, quos ad semi-
piternum nominis tui honorem condidisti! Agitur
gloria tua, agitur pietatis tuæ commendatio; si pe-
percieris, siquam bonitatis partem impertieris,
detestabuntur illi toto succendentium retrò tempore
rum decursu errorem suum, non conticescent un-
quam magnificientiam liberalitatis tuæ, & illatam

semel maiestati tuæ contumeliam æternis obsequijs reparabunt. Lata sententia est, inquit Deus, non revocabitur; peccaverunt, & in ipso momento detrudentur ad inferos æternas rebellionis suæ penas doliuri! Hic mihi cum Vale Regio exclamare liceat, ô vox! vox Domini in virtute, vox Domini confringentis cedros! Psal. 28. Vox horrenda, vox æternæ calamitatis artifex, quam immensam infelicitum Mentium catervam disperdis, conteris, exterminas! Et tamen quis credat, vocem illam tam metuendam, tam formidabilem, tam exiiosam quotus est hominum qui pertimescat?

Immoresur hic paulum, amabo vos, Adolescentes, & incredibilem nostram temeritatem atque amentiam expendamus. Ecce nobilissimis aulæ suæ Principibus Deus non parcit; ecce purissimas mentes ob unius cogitationis flagitium perpetuis castigat incendijs; non deterretur innumeris, perfectissimisque dotibus, quibus plenâ, ut sic loquar, manu cœlestes illos Spiritus cumulaverat, quin suum ipse opus destruat, ac labefactet; nos interim viles contemptique Homunciones ex argillâ lutâque confici eandem illam majestatem repetitis laceſſere flagitiis non desistimus! Quæ tandem illa confidentia nostra est? quid tam securos media inter justitiae severioris exempla, tamque tranquillos facit? Illi tot ornati naturæ, gratiaeque munieribus nullum apud Deum indulgentiae locum invenire potuerunt; nos tam ab ortu ipso, quam toto vitæ tempore peccatorum infecti sordibus facilem ad iratum Judicem accessum habebimus. Illi peccati unius conscij perbrevem ad pœnitendum moram non impetrârunt; nos obtentaties multorum flagitorum venia placabilem Deum experiemur? Deum illi supremum quidem Conditorem, at neque pro se passum, neque pro se mortuum offenderunt; nos suffixum in crucem, & inter cruciatus acerbissimos amoris nostri gratiâ inter-

interemptum illudimus ! An igitur existimamus Deum illum , qui pravitatem in Angelis suis tam immisericorditer emendavit , placatum nobis semper ac misericordem fore? Nam cur spe futili decipimur ? Discamus potius , Adolescentes , ex hoc primo divinæ justitiæ vestigio inexorabilem sceleris vindicem revereri.

Sed ad aliud divinæ ultiōnis exemplum intendamus oculos ; & peccatum in Adamo , ex quo prognati omnes sumus , totāque deinceps hominum serie vindicatum contemplēmur . Verūm quām multiplices , quām variæ , quām terribiles occurunt unjus flagitij pœnæ ! quām rigidum se primi , quod in mundum prodijt , peccati vindicem Deus exhibuit ! Pensate enim animo illam malorum profluviem , quæ ex primi parentis scelere , tanquam ex fonte tētērīmo in universum terrarum orbem promanavit : complectimini , si potestis , cogitatione vestrâ omnes miserias ac calamitates , quibus vita hominum est obnoxia ; paupertatem , ignorantiam , perversitatem , morborum omne genus , famem , pestilentiam , tempestates , incendia , lites , jurgia , dissensiones , bella , cædes , vastitates , quidquid durum est , quidquid molestum atque asperum . Repetite memoriâ ab ipsa origine varias mundi ætates , quot hominum millia ferro , quot flammis . quot aquis perjerint . Congerite in unum cumulum atque aggerem omnia eorum cadavera , qui vixerunt ad hanc usque diem ; ossa ossibus imponite ; & in tristes illas reliquias seriò ac diligenter intuiti dicite ; hæc sunt peccati pœna : istam malorum omnium imensitatem unjus peccati labes in mundum invexit : si Adamus abstinuisse à peccando , perpetuam sibi nobisque in hac vita tranquillitatem ac pacem , & perennem in hac altera felicitatem promeruisseisset . Quale igitur malum peccatum est . quod tam multis ab hinc sæculis Deus ulciscitur , &

H 3

ulc̄

ulciscendum adhuc non ad ultimam modò temporeum omnium seriem , sed & aeternitate totâ castigandum judicavit ! Quibus lachrymis dolendum peccatum est , quod tantam nobis cladem , tam exi-
tialem ruinam attulit !

Deploramus quotidie graves vitæ hujus æternitas , ipsam verò tot ærumnarum causam non detestamur ! Dolemus accensas atque inflammatas toto orbe bellorum faces ; accedit peccatum atque inflamavit . Querimur exulare pacem ac tranquillitatem ; pacem ac tranquillitatem peccatum expulsi . Deflemus difficultatem temporum , rerum angustias , tempestatum incommoda ; hæc quanta , quanta sunt , peccatum induxit . Lugemus afflita inumeris morbis corpora , continuis sollicitudinibus ac curis mentem sauciatam ; afflit peccatum ac sauciavit . Hæc tamen cum amarissimis lachrymis sæpè prosequamur , peccatum unum , absque quo foret , ut malis istis omnibus cœreremus , siccis aspicimus oculis ; & , quod multò pejus est , suspicimus ultrò , & amicum ipsi nostris in cordibus hospitiū exhibemus .

Quòd si , nec isti , quos patimur quotidie , miserabiles peccatorum effectus eam vim habent , ut ingenerent animis vestris infinitum quemdam peccati horrorem ac metum ; ad tertium vos provoco divinæ severitatis exemplum , quo nihil excogitari gravius aut acerbius possit ; sempiterna flamarum incendia intelligo , quæ expiandis totâ aeternitate impiorum flagitijs Dei omnipotentis furor succedit . Accedite igitur animis ad illa sumantium claustrorum spiracula : imò reserate Inferi , fauces vestras ad tempus , ut descendat in infernum viventes , ne descendant morientes , inquit Bernardus . Agite Adolescentes , intendite curiosos oculos ; circumspicite aggestas cumulum in immensum densatasque hominum catervas medios inter rogos , ne quicquam despere .

desperantium: audite gemitus, excipite lamentabiles querelas, singultus & ejulatus obistupefcite. Contemplamini diligenter, & inter infinita reproborum millia secernite ac dignoscite multos, quos vidistis, quibuscumque sub eodem testo forte vixistis, aut de quibus salem centies audivistis. Quid illos, amabo vos, perdidit? cur ardent tot animæ in illis ignibus? cur illis supplicijs cruciantur, cruciabanturque semper? quid illas in istam malorum omnium voraginem adduxit? Unum, quod illic ardeat, lethale peccatum; quisquis peccato vel uno constrictus est, reus est æterni incendij; momentum unum delectationis pravæ cruciatissimæ æternitatem parit! Quot superbi homines, quot nebulones lascivi, quot sacrorum hostes ab ipso pœnè nascentis mundi exordio medios inter flammarum rogos sepulti detinentur, qui nullum unquam patienti finem invenient!

Interim Deus, cuius natura bonitas, animas illas videt, quas ad imaginem, similitudinemque suam considerat, quibus sanguinis sui pretium liberaliter impenderat, videt, inquam, animas illas inextinctis depasci ardoribus, audit tristes gemitus, intuetur lachrymas, desperantium desideria contemplatur, nec flectitur tamen, nec movetur, nec parcit! Illa misericordiae viscera, quæ ad levissima vilium animalium necessitates commoveri solent, nihil omnino sentiunt eorum gratiam, quos paternâ olim benevolentia complexus innumeris beneficijs cumulaverat! Magnam profectò & inauditam oportet esse peccati malitiā, quæ Deum ex se se tam bonum, tam beneficium, tam misericordem, inseverum atque implacabilem judicem commutavit?

Pereat Samaria, inquit Propheta, quæ ad amaritudo concitat vitum dominum suum. Ose. 14. Væ vobis Adolescentes, si infinitam Dei optimi atque aman-

tissimi misericordiam ad eas angustias unquam adi-
gitis, ut æternas irrogare vobis pœnas sustineat.

Durum fortè videtur vobis, quod infelicitis a-
nimæ tristissima conditio nunquam flectere possit
ad misericordiam Deum illum, quem offendit: at
scitote tamen, tantam esse peccati lethalis gravita-
tem, ut, qui illud admiserit, levioribus, quam par-
sit, mulctetur pœnis. Non, si Deus multitudinem
illam atque acerbatem pœnarum, quas singuli in
Inferis Damnati patiuntur, in unam peccatricem
animam effuderit, severus fuisse plus æquo dicen-
dus sit. Ergo quid me fieret, si iam morerer, quem
lethalis noxæ reum conscientia redarguit: ubi nunc
essem, si me improvisus obruisset casus, antequam
expiare lachrymis admissum scelus potuisset. ar-
derem in incendijs, gernerem in supplicijs Infero-
rum civis, tenebrarum hospes, flamarum pabu-
lum! Imprudens! an ego potui versari tamdiu in
illo periculo? an in eodem diutiū versabor? En-
peccatum me suo pondere ad inferos præcipitat: ed
me Dæmon conatur impellere, vitam eripere omni
momento paratus. Et tam vicinus æternis suppli-
cijs securus vivam? Ah! potius sustine, juste Ju-
dex, ultricem manum; da brevem moram, per
quam lugere possum tot delicta traductæ perperam
juventutis, & præservidæ ætatis inconsiderantiam
expiare. Neque enim satis intellexeram ad hunc
usque diem, quanta peccato gravitas atque fœdi-
tas adhæreiceret: non in mentem mihi venerat
cogitare: esse peccatum lethale ejusmodi, ut mi-
tius, quam deceret, inter gravissimos Inferorum
cruciatus puniatur. Nam si, quoties peccandi
occasio incidit, diligenter maturéque perpendit
sem, nihil esse tam exquisiti apud Inferos supplicij
quod æquare peccati malitiam possit, num peccare
toties tamque graviter sustinuisse?

Verum

Verùm heu me! quantum absuit, quin funestissimam illam veritatem per memet ipse experirer? quām sāpe in ipsa hujus præcipitijs margine periculosos feci lapsus, quibus, nī me tua manus tenuissem, in hanç malorum omnium eluviem nunquam emersurus inde, proruisssem! Quas ergo tibi referam gratias, ô Deus, per quem in columnis etiamnum vivo, dum in alios minūs nocentes, quām ego sim, rigidus suppliciorum exactor extitisti! Sed quo me deinceps pacto geram? Téne post tam illustria tuæ in me misericordiæ monumenta rursum offendam? eāne abutar imposterum bonitate, quam mihi hactenus indulsisti? Ah! ne id patere, precor, ô Deus! quin potius, si quid esset adhuc in me, quod tibi displiceret, si quas in intimis animæ penetralibus peccati reliquias deprehenderes, totum illud sic confice, sic erue, sic expurga, ut purus atque integer ab omni peccati labe, suavissimâ conspectûs tui jucunditate frui aliquando possim.

DE

M O R T E.

O R A T I O X.

Pulvis es, & in pulverem revertēris. Ge-
nes. 3.

Quid esse dicam, Adolescentes, aut quo mortaliū fato fieri putem, ut cūm nihil frequenter obversetur oculis, quām terribilis mortis
H s asperius;